

PARS I. DE DOGMATE

1. In hac parte prae oculis habentes duas praesertim a Concilio Vaticano dogmaticas Constitutiones editas, Constitutionem nempe *Dei Filius*, de *Fide Catholica* agentem, et Constitutionem *Pastor Aeternus*, quae de *Ecclesia Christi* loquitur; volumus, tum de *Fide Catholica*, tum de *Ecclesia Christi* aliquid ad memoriam revocare. Pars igitur prima Synodi nostratis duas complectitur *Sectiones*, vestigia ipsius Vaticanae Synodi hoc modo sequuta, quarum prima de *Fide Catholica*, secunda de *Ecclesia Christi* tractabit.

SECTIO I. DE FIDE CATHOLICA

2. Cum fides initium sit ac salutis fundamentum; sine fide enim impossibile est placere Deo; et inter omnia pastoralis muneris officia illud primum ac potissimum esse debeat, ut Catholica Fides, quam Sancta Romana Ecclesia docet ac tenet, incorrupta, in hac Provincia, semper vigeat ac floreat, in hac nostra Synodo Provinciali hinc exordiri optimum esse duximus.

3. Cum vero iam Synodus cuncta, in viarum suarum initio, iuxta Ecclesiae praescriptionem hodiernam, Catholicae Fidei professionem palam et publice emi-

sisset; cumque Guadalaxarensis huius Concilii tantum sit, Catholica de Fide practicas atque disciplinares aliquas dispositiones praesertim decernere; hic solum generatim memores erimus de Ecclesiae decisionibus ad hanc rem spectantibus, ut statim de iis, quae ad fidei professionem, conservationem atque ampliationem inter nos attinent, moremur.

Quapropter et ante omnia, Conciliorum Oecumenicorum et Summorum Pontificum Decretis et auctoritate suffulti, maxime vero v. m. Pii IX et Sanctissimi Papae nostri Leonis XIII vestigiis inhaerentes, ac praecipue declarationes Concilii Oecumenici Vaticani circa Fidem Catholicam in Constitutione *Dei Filius* animo recolentes; cuncta illa quae de Fide Catholica Ecclesia docet, palam hic enixe toto corde proclamamus, et aetatis nostrae praecipuos errores huic Fidei contradicentes profligare atque damnare volumus.

4. Atheismum igitur, Positivismum, Rationalismum, Naturalismum, Socialismum, Communismum, Nihilismum, Anarchismum, Indifferentismum, Liberalismum et Societates Secretas, speciatim Massonum sectam, pestiferam aciem Castrorum Liberalismi diaboli ordinatam, cum Ecclesia profligantes, damnatos etiam praedicamus errores non solum hactenus recensitos, sed etiam quoscumque in Apostolico Documento Syllabi f. r. Pii IX proscriptos et caeteros omnes qui ab ipso Pio IX et ab actuali Pontifice Leone XIII gloriose regnante hucusque confossi sunt, et quorum in praecedentibus mentio facta non est.

His autem praemissis, ad ea quae nunc Decreta sancire intendimus ad Fidei nostrae robur atque tutamen, veniamus. Haec erunt: I. De Fidei professione: II. De Fidei conservatione: III. De Fidei ampliatione.

TITULUS I.

DE FIDEI PROFESSIONE

5. Cum scriptum sit: Omnis quicumque confessus fuerit me coram hominibus et Filius hominis confitebitur illum coram Angelis Dei; duo praecepta a Domino Nostro Iesu Christo clare intimantur: primum de Fide palam profitenda, alterum de Fide nunquam neganda. Quapropter sequentia prae oculis habeantur oportet.

6. In nullo casu, etiam vitandae mortis, licet fidem, corde retentam, ore vel facto negare, falsamve exterius profiteri, seu simulare. Nunquam ergo licet subscribere formulae servandi ea quae fidei catholicae adversantur, etiamsi subscribens interius dicat, se nolle a Fide deficere.

7. Publica Fidei professio urget nos quoties, nisi eam profiteamur, honor Deo debitus, vel spiritualis proximi necessitas, caperet detrimentum, praesertim si ab auctoritate civilem habente interrogemur. Censetur autem substrahi honor Deo debitus, ex defectu huius professionis, quando, illa ommissa, Deus magna afficitur iniuria, vel debito honore privatur. Similiter spiritualis proximi necessitas exigit fidei professionem, quando, illa ommissa, proximus vel a fide averteretur, vel ab ea amplectenda impediretur.

8. Synodi Tridentinae decreto et iuri Provinciae Nostrae, vel a positiva lege, vel a consuetudine legitima inducto et congruentiae, hac de re, obsequi cupientes, decernimus ac iubemus fidem profiteri debere coram proprio Episcopo seu eius Vicario Generali, vel

alio specialiter et canonice deputando, et iuxta formulam a Pio IV editam in Constit. *Iniunctum nobis* cum additionibus a Pio IX praescriptis per Sacrae Concilii Congregationis decret. diei 20 Ianuar. 1877, addita etiam parte illa quae speciatim refertur ad B. M. Virginis Conceptionem, omnes infra adnumerandos. Hi autem erunt:

a) Omnes qui ex iure vel consuetudine Synodo Provinciali vel Dioecesanæ intersint.

b) Vicarii Generales, Provisores et Ordinariorum Cancellarii.

c) Vicarii Foranei constituti.

d) Omnes qui in Cathedralibus Ecclesiis, Dignitatem, Canonicatum aut Beneficium residentiale obtinuerint.

e) Parochi.

f) Examinatores Synodales.

g) Seminarii Moderatores.

h) Omnes qui gradum aliquem in Academia vel Universitate Pontificia obtinuerint.

i) Quicumque sive clericus, sive laicus, qui in Seminariis Maioribus et Minoribus, Institutis, Collegiis aut Parochialibus Scholis, et etiam aliis per legitimam obedientiam ecclesiasticae iurisdictioni subiectis, etiamsi in illis rudimenta tantum pueri vel puellae doceantur, sacras vel humanas litteras munus docendi susceperint: pro ludimagistris formula brevi fidei adhibita et vernaculo idiomate expressa.

j) Omnes qui ex apostasia vel ab haeresi ad Ecclesiam veniunt, adhibita tamen speciali abiurationis formula.

9. Dignitates, Canonicatus, Praebendas obtinentes, aut provisi quibuscumque beneficiis curam animarum

adnexam habentibus, teneantur, a die possessionis, ad summum intra duos menses, per seipsos fidei professionem emittere; quod si neglexerint, poenis a iure praescriptis, vel aliis ab Ordinario impositis, subiiciantur.

10. Praecipiant Episcopi omnibus curam animarum habentibus et exhortentur divini verbi praecones ut frequenter in concionibus et catechesibus instruant Christi fideles de magna fidei praestantia, natura, et necessitate ad salutem; et magnum Dei beneficium semper aestimandum esse, quod sola bonitate ipsius ad admirabile lumen suum nos vocare dignatus est, illis patefaciant. Hoc potissimum tempore, dum tot erroribus ac blasphemis Divina Maiestas procaciter ab impiis offenditur, moneantur fideles de publica fidei professione.

11. Mandamus ut omnibus festis diebus, in Missa Parochiali, post Evangelium, aut in Missis etiam privatis, ubi maior fuerit populi concursus, ad Parochi iudicium, et etiam in Ecclesiis exemptis et Oratoriis Communitatum, vel ante vel post catechismum, aut post Sanctissimi Rosarii recitationem, publice in Ecclesiis faciendam, clare ac distincte a Parochis vel aliis sacerdotibus recitentur, sub una formula communi, actus fidei, spei, caritatis et contritionis, ita ut ab universo populo alternatim repetantur.

12. Summopere oportet ut in publicis orationibus fideles una cum clero agant identidem Deo gratias pro inaestimabili Catholicae Religionis beneficio, quod ipsis omnibus clementissime donavit, atque ab eodem misericordiarum Patre suppliciter petant, ut eiusdem Religionis professionem in regionibus nostris tueri, et inviolatam conservare dignetur.

13. Hoc votum adimplere cupientes, decernimus, ut in hac nostra Provincia, ultima cuiuslibet anni die

specialiter gratiae agantur Deo pro universis beneficiis collatis, et in primis pro dono fidei, et supplicationes fiant pro iuge eiusdem in Regione nostra conservatione.

TITULUS II.

DE FIDEI CONSERVATIONE

14. Obtenta fide propter gratiam Dei, eam servandi media adhibere nostrum est, adiuvante ipsa divina gratia: in edoctis nimirum Ecclesiae docilitatem, in eius mandatis obedientiam, in monitis venerationem et humilitatem et subiectionem colentes. Et quoniam « qui non credit iam iudicatus est »¹, ovium Christi Rectores solliciti semper extiterunt in arcendis fidelibus a discrimine fidem refrigescendi vel amittendi, iam pericula detegendo multiplicitate instructione, iam monendo, iam praecipiendo, iam denique errores prohibendo et profligando. Non aliter haec Synodus ad servandam fidem statuit ac mandat quae sequentibus quatuor in capitibus habentur, quoad Editiones Litterarum et Artium, quoad laicas scholas et neutras, quoad Associationes prohibitas et periculosas et communicationem cum acatholicis et quoad Superstitiones.

CAPUT I.

Quoad Editiones Litterarum et Artium.

15. Libros in Romano Indice nominatim prohibitos legere, retinere, imprimere, locare, commodare, legentem sponte audire et quomodolibet defendere, nemini

¹ Ioan. III. 18.

liceat; atque idem dicatur de iis non ibi ita expresse, sed sub regulis normisque generalibus prohibitis¹.

16. Legere etiam et retinere non licet libros sub multiplici forma editos, qui in lingua nostra nuncupari solent, *Novelas, Leyendas, Cantares*, turpiter de personis ac de rebus sacris tractantes, fabulas indignas narrantes circa Pontificum et Sanctorum vitam, historiam depravantes, passiones excitantes, Religionem et pietatem deridentes et in iocum verba Sacrae Scripturae torquentes.

17. Ephemerides anticatholicas, nec pretextu utilitatis inde supervenientis ex rebus religionem non spectantibus, legere licet aut fovere.

18. In omnibus scriptis quae de rebus ordinis pure naturalis tractant, sicut Geologia, Historia Naturalis, Astronomia, Chimia etc., prae oculis semper habeatur haec damnata propositio: « Philosophia tractanda est nulla supernaturalis revelationis habita ratione »².

19. Eadem prohibitio viget de picturis, sculpturis, caelaturis et aliis artium manifestationibus inhonestis, quibus Religio irrideatur vel libidines foveantur; quin ab hac regula exclusae iudicentur quaecumque aliae sanctorum imagines aut sculpturae quae non in Ecclesia consuetae sint; vel si consuetae, in loco profano vel in re familiari usui destinata irreverenter ponantur.

20. Diligenter curent patresfamilias ne filii et alii sibi subiecti spectacula immoralia, quaecumque sint in modo, sive Drama, sive Melodrama, sive Quadrum Plasticum, quae in scenis repraesententur, adeant,

¹ Videatur potissimum hac in re Constitutio Pii IX *Apostolicae Sedis*, tum Const. *Officiorum ac munerum* a SSmo Pontifice Leone XIII nuper promulgata.

² Syllabus, XIV.

quia periculosa sunt, non tantum moribus, sed etiam fidei.

21. Vicarii Foranei, Parochi et caeteri Sacerdotes super his omnibus invigilent, et opportune publice et privatim moneant fideles. Oportet etiam ut habeant indicem Librorum Prohibitorum et Constitutionem Officiorum Leonis XIII: et si in locis suae curae commissis falsae doctrinae seminatores apparuerint, aut libri perversi et periculosi editi fuerint, id deferre ad Ordinarium non omittant.

CAPUT II.

Quoad Laicas Scholas et Neutras.

22. Quoniam educatio, quae sine christianae doctrinae morumque disciplinae auxilio teneras puerorum vel adolescentium mentes eorumque in vitium flexibilia corda, informat, parat progeniem quae pravis cupiditatibus propriisque rationibus tantum permota et impulsa, maximas, tam familiis quam Reipublicae affert calamitates; proinde parentes filios suos in scholam laicam vel neutram tenentur non ducere. Si vero ad titulum professionis obtinendum eas ingrediendi necessitas urgeat, aut aliae causae iustae occurrant, nonnisi servatis instructionibus S. Sedis, de licentia Ordinarii et praehabito Confessarii consilio, id liceat.

23. Quando his in scholis auctoris alicuius liber prohibitus adhibetur, quod non raro evenit, opus est Ordinarium consulere, et ab eo provisum accurate implere.

24. Denique, ut perspicuum est, parentes, nunquam nulloque pretextu possunt pueros suos, vel alios sibi subiectos, ad haereticas scholas mittere.

CAPUT III.

Quoad Associationes Prohibitias et Periculosas et Communicationem cum acatholicis.

25. Patres huius Concilii Guadalaxarensis, memores horum verborum Clementis XII in Bulla *In eminenti*: « Quocirca, omnibus et singulis Christi fidelibus in virtute sanctae obedientiae praecipimus, ne quis sub quovis pretextu aut quaesito colore audeat vel praesumat praedictas societates (*de francmasones*) aut alias nuncupatas inire, vel propagare, confovere, ac in suis aedibus vel domibus seu alibi receptare atque occultare, iis adscribi, aggregari aut interesse, vel potestatem seu commoditatem facere ut alicubi convocentur, iisdem aliquid ministrare, sive alias consilium, auxilium vel favorem palam aut in occulto, directe vel indirecte, per se vel per alios quoquomodo praestare, necnon alios hortari, inducere aut suadere, ut huiusmodi societatibus adscribantur, annumerentur seu intersint, vel ipsas quomodolibet iuvent ac foveant, sed omnino ab iisdem societatibus, coetibus, conventibus, collectionibus, aggregationibus seu conventiculis prorsus abstinere se debeant »; ac prae oculis etiam habentes quae in Encyclica « *Humanum genus* » Leo Papa XIII decernere dignatus est: declarant:

26. Societatibus secretis anticatholicis, quaecumque sint earum denominationes, prorsus adscribi non licet, neque iis societatibus minime secretis nomen dare quae honestum finem ac cognitum non profiteantur, vel quae causa indifferentiae religiosae ab actibus religionis se abstineant.

27. Quamquam iure naturae societas, non solum sit consentanea, sed etiam ex eiusdem principiis originem ducat; attamen ab ipso iure finis eius determinatur. Unde nimia amicitia et nimia familiaritas cum haereticis, schismaticis, impiis, aut quibuscumque aliis infectis prohibita sunt; sed si, caeteris paribus, aliqua occurrat necessitas adeundi illos vel cum ipsis cohabitandi, in mente habeatur hoc principium ab omnibus receptum: « In divinis nunquam licet communicare; in civilibus aliquando ». Quoniam Apostolus rectissime ait: « Corrumpunt mores bonos colloquia mala »¹.

28. Illiterati Christi fideles, disputationes religiosas non facile sustineant nec foveant; sed tantum, coram illis qui suscitent eas, consultum erit ut confiteantur fidem in revelatis a Deo et ab Ecclesia edoctis. Haec erit melior propugnatio. Et ante omnia non oblivioni tradatur quod fidem negare vel de ea verecundari nunquam licet; scriptum est enim: « Nam qui me erubuerit, et meos sermones, hunc Filius hominis erubescet »².

CAPUT IV.

Quoad Superstitiones.

29. Magna committitur offensa contra Deum, in quo totius nostrae miseriae extat remedium, quique Omnipotens est et summe sapiens, si sortilegi, magi, malefici ariolivi consulantur, ab eisque futuri inquirantur eventus. Quae res acerrime in Sacra Scriptura reprehenditur et divina lege prohibetur. Et quoniam Sanctus Thomas superstitionem definiens dicit: « Vitium est religioni oppositum secundum excessum, non quia plus

¹ I. Cor. XV, 33.

² Luc. IX, 26.

exhibeat in cultum divinum quam vera religio, sed quia exhibet cultum divinum, vel cui non debet, vel eo modo quo non debet »; haec Synodus ad memoriam fidelium sequentia revocat, atque cum universa Ecclesia declarat:

30. Illicitum et superstitiosum est daemonia vel idola adorare, aut etiam cultum ab Ecclesia non probatum Deo, Angelis et Sanctis tribuere.

31. Similiter illicitum ac superstitiosum est cultum intendendo, de rebus benedictis uti ad fines et usus ab Ecclesia minime statutos, exempli gratia: oleo, cereis, incenso, lignis, etc., etc.

32. In eodem casu considerari debent inclusae nonnullorum actiones, uti sunt: accendendi lampades nigri coloris, sanguine animalium aspergendi agros pro segete bona consequenda, etc., etc.

33. Vere etiam superstitiosum est et illicitum religionis actibus uti ad finem inhonestum vel immoralem ordinatis.

34. Pactum inire cum daemone explicitè vel implicitè omnino illicitum esse nemo dubitat; ac proinde evocare idem sub quovis praetextu, damnatur.

35. Inquirere per somnia, vel per apparentia signa in quibuscumque corporibus, vel ex avium volatu, futura contingentia aut alias res supra rationem, etiam superstitiosum est et illicitum.

36. In hac materia, animo semper versentur Ecclesiae praescriptiones quoad effectus praeter naturales, quos tribuit quaedam simulata scientia Mesmerismo, Magnetismo, Spiritismo, et Hypnotismo, in quibus superstitiones non desunt.

37. Sacras imagines, reliquias aut obiecta benedicta secum deferre, quasdam formulas recitando, et cre-

dendo, his rebus adhibitis, exemptos nos esse ab omnibus periculis, et nostram salutem aeternam infallibiliter mereri, quin necessarium sit fugere a peccatis, nec bona opera facere, illicitum est ac superstitiosum.

38. Applicatio tandem principii aut elementi mere physici et materialis ad producendos effectus spirituales et supernaturales, tanquam mere physicos, est deceptio illicita et haereticalis.

TITULUS III.

DE FIDEI AMPLIATIONE

39. Sicut ii, qui de captivitate Babilonica ad terram Israel venerunt, ut muros Ierusalem reaedificarent, altera manu instrumenta fabrilia tenebant, et altera gladium, ut simul essent prompti ad pugnam atque ad opus restaurandum; ita nos, instauratores et vigiles murorum Civitatis Dei, christianos commissos nobis debemus protegere a periculis, quibus fides eorum exponitur propter insidias inimici, et simul adhibere media, quibus fides in eis foveatur et crescat.

40. Quatuor autem sunt ad hoc praecipua instrumenta efficaciter adhibenda, scilicet:

I. Praedicatio verbi divini ad fidelium omnium instructionem et infidelium conversionem et culturam.

II. Juventutis catholicae institutio in Scholis et Collegiis.

III. Unio et congregatio fidelium ad cultum divinum promovendum et ad bona opera exercenda.

IV. Cooperatio scriptorum catholicorum tum in libris tum in ephemeridibus. Horum autem omnium circa singula Synodo huic visum est mandare sequentia:

CAPUT I.

De verbi divini praedicatione.

41. Cum ad fidem roborandam et propagandam nihil magis conducat quam verbi divini frequens et opportuna praedicatio; nam « fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi », ut ait Apostolus ad Romanos ¹, et idcirco Salvator Noster, Apostolos suos mittens, dixit: « Euntes in mundum universum, praedicate Evangelium omni creaturae ², docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis » ³; et quoniam verbi divini praedicatio in praesentiarum magis necessaria evadit, cum variis et perniciosis opinionibus simplicium mentes miserabiliter depravare omni arte conantur inimici homines, qui « sectas non metuunt introducere blasphemantes ⁴, et solum Dominatorem et Dominum Nostrum Iesum Christum negantes » ⁵; Synodus nostra sequentia praecipere vult, de praedicatione quoad varias eiusdem species, videlicet: 1.º De praedicatione in genere ad populum: 2.º De catechesibus ad pueros et rudes: 3.º De concionibus: 4.º De Missionibus apud fideles excultos: 5.º De Missionibus apud Indos incultos.

¹ X, 17.

² Marc. XVI, 15.

³ Matth. XXVIII, 20.

⁴ II. Petr. II, 10.

⁵ Iud. 4.